

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 16. vel. serpana 1889.

List 33.

Marija v nebo vzeta.

Praznik je kronanja in češčenja Kraljice v nebo vzete. „Kdo je ta, ki se vzdiguje iz puščave, lepa ko jutranja zarija, svetla ko luna, bliščeča ko solnce!“ Katera je ta, ki smé iti na goro Sijon in stati sredi v nebeškem svetišči? Pač da, ona, brezmadežna, ki je svoje serce čisto ohranila! O veseli se, sijonska Hči; zakaj Ti dobivaš od Gospoda preobilnost blagoslova in brez vsake primére velike zaklade milosti v šotoru Svojega Boga in Odrešenika. Tako se radujejo angelji, katere je poslal nebeški Kralj, da sprejmejo njegovo Kraljico. In drugi sežejo med to petje: „Glej, ona je mati in kraljica tiste družine, katera je na popotvanji skozi svetno puščavo Gospoda iskala in v nebeškem Kanaanu gledala obličje Boga Jakobovega.“

Nato se razvežejo na božje povelje vezi umerjočega življenja, in, od izvoljenih duhov nesena — vzdiguje se med neizmernim veseljem, med glasbami in zmagoslavnim petjem spremlja-jočih trum gori k nebeškemu Jeruzalemu. In kraljevim vratarjem kličejo naprej gredoči: „Odpri, vzdignite, razširite večna vrata, da pride notri od Kralja pripeljana Kraljica slave, poveljnica nebeških trum, vladarica vsega sveta, gospa vesoljne zemlje in vseh njenih prebivalcev! In odpró se solčna vrata in visoko nad zadnjo mejo blaženih stvari vzdiguje se bliščeča skrinja zaveze (foederis arca), dokler ne plava nad srebernim morjem presv. Trojice, kakor svoje dni Noetova barka nad poveršjem neizmernih vodá. Potem med poklanjanjem nebeških trum, katere kakor zlati obroči ognjeno morje obdajajo, položé tri božje osebe preblaženi Hčeri, Materi in Nevesti na glavo trojni zlati šapelj in krono, ka-

koršno si je zamogla le neizmerna modrost in ljubezen izmisliti, okrašeno z biseri, ki so polni skrivnostnega lesketanja in skritih moči. In vzdignejo Jo na prestol, katerega so s svojimi veličastnostmi okrasile, in dajo Ji v roke večno cvetečo palico, kraljevo palico maternega gospodarstva, da naj jo povzdigne, blagoslov in milost deleča, ravno tako, kakor nad nebeške loge, tudi nad celo zemljo in nad pusta, pa rodovitna polja vic. Tako počiva tedaj, skrivnostna roža, blizu 2000 let v šotoru Boga, kateri se v nji kakor v naj čistejšem ogledalu odseva.

Res, počivaj, o ljuba Mati in Kraljica, počivaj vedno v rokah Svojega ženina! Tebe blagoslavlja sedaj Bog z brezmejnim veseljem. „Tvoj prestol stoji terdno za večne čase.“ Kakor mati našega Stvarnika si Gospa vseh stvari, in narodi klečé pred Tvojimi nogami (sub te cadent), z darili v rokah prosijo milosti Tvojega pogleda. Odpri nam nebeške zaklade, čez katere gospoduješ po dogovoru s Kraljem! Déli revnim usmiljenje, grešnikom odpusčenje grehov, zemljanom, kar je zgoraj, ljudem Boga, umerjočim življenje, romarjem nebeško domovino (Sv. Avguštin). Daj nam vsem svoj dan Tvoje veličanstvo videti, Ti Kraljica ob desnici sladkega Kralja, vladajoča v zlati obleki Božje čistosti, obdajana od mnogoterne lepote vseh verst angeljev in zveličanih! (Pax, str. 459 id.)

Rožni venec pri otočanih južnega morja.

(Po poročilu visokočast. gosp. Lamaze, apost. namestnika v srednji Oceaniji.)

Leta 1837 dospela sta prva dva misijonarja na otoke srednje in zahodnje Oceanije.

Bataillon na Wallis in zasluženi P. Chanel, kateri je ravno med pravične prištet, na Futuno, vsak z enim mniškim bratom. Z jezikom še čisto neznana sta se morala s prva popolnoma zderžati neposrednje apostoljske delavnosti. Ker tedaj k ljudem o Bogu govoriti nista mogla, zanašala sta se tembolj na to, k Bogu o ljudeh ali v prid ljudi govoriti. Orožja žive besede se nista mogla posluževati; vendar jima ni nikdo mogel braniti orožje goreče molitve rabiti. Poprijela sta se tedaj kot prava uda Marijine družbe močnega, nepremagljivega orožja, sv. rožnega venca (roženkranca), in s tem orožjem v roki sta slavno zmagala.

Ko je P. Chanel, ta časti vredni apostelj in mučenik, prehodil z rožnim vencem v roki pokrajine in zemljo svojega delavnega okroga tako rekoč s Češčeno Marijo obsejal in z milostmi porosil, povpraševali so se otočani rado vedno med seboj: „Kaj pa pomeni ta mala verižica, katero ti beli ljudje vedno v rokah nosijo? kaj te jagode, katere vedno s persti premikajo, in kaj celo besede, katere proti neki osebi obračajo, katere pa ne vidimo?“

To so bila tudi prva vprašanja, katera so dajali misijonarjem, ko so ti pričeli njih govor umeti. Odgovarjanje na to dajalo je misijonarjem priložnost, rojakom vzvišene skrivnosti svete vere razkladati in jim naj potrebnije molitve razlagati in vcepovati. Otočanom je bilo to všeč. Kmalu so hoteli tudi sami imeti take verižice in začeli so, najperve v evropskih melodijah, pozneje pa po svojem počasnem in slovesnem domačem načinu peti oddelke sv. rožnega venca. Sv. rožni venec je bil takrat, ko ti otroci puščave še brati niso znali, njih edina knjiga, kakor tudi njih prva pridiga in naj poglobitnejši vzrok za njih spreobrnjenje.

Pa tudi še dandanes nadaljuje sv. rožni venec pri otočanih svojo duše rešivno delavnost, in čeravno se nahajajo sedaj knjige v vseh otočanskih jezikih je vendar rožni venec najbolj vdomačena knjiga in najbolj razumljivi pridigar, ki vedno, če tudi misijonarji moléc, dela in največ zgubljenih ovčie privaža Kristusovemu ovčjaku. Ta pridigar ima ravno to posebnost, da ne „sadi in ne priliva“ samo, temveč tudi ob enem učini, da „Bog rast dodeli.“ Pojó pa en del roženeca pred ukom in drugega po uku. Rožni venec pojó med sveto mašo, med potjo k umirajočim in pri pogrebih. In kar je najlepše, ko je opravljena skupna molitev v kapelici, podajo se posamezne družine v svoje hiše in molijo tu glasno vsaka en del rožnega venca, med tem pojó pesem, katera obsega v sebi do-

tično skrivnost rožnega venca. Na ta način urijo se ti ljudje ne le vedno in iskreno v rožnem vencu, čegar skrivnosti vsak mesec menjavajo, temveč tudi vedno in iskreno v apostoljstvu. Ker nimajo ondotne hiše zidovja za ograjo in otočani zelo glasno molijo in pojó, sliši se zvečer iz vseh stanovanjšč daleč, kako se razlega „Češčena si Marija“ in druge molitvice. Tako se naméri, da se tudi taki, ki še niso spreobrnjeni, od samega poslušanja resnic priučé skrivnosti in molitev sv. vere.

Po nekaterih cerkvah molijo vsako nedeljo vseh 15 skrivnosti rožnega venca, pet skrivnosti možje, pet žene, pet otroci. Pa tudi za domačo molitev rožni venec radi molijo. Neki novospreobrnjenec molil je 15 lét vsak dan vse 3 dele rožnega venca za spreobrnjenje svoje žene in se je véasih pritožil pri čast. škofu Lamazu, da njegova molitev ni bila uslišana. Naposled je videl prečast. škof na enem svojih zadnjih popotvanj tega moža z njegovo ženo, katera je tudi rožni venec na vratu nosila. „Tu je,“ rekel je verli katoličan: „kerščena je; vsak dan greva k sv. maši in moliva skupno v naši koči rožni venec ko hvalo za spreobrnjenje. Sedaj pa ji moraš tudi večji rožni venec dati; ona ima le malega in vé, da sem jo le, ker si ti svetoval, z rožnim vencem spreobrnil.“

Marsikterim bralcem je morebiti tudi po Samoajskih prigodah sloveči postal glavar Mataofa ali Mataofa. On je katoličan in po msgr. Cloy-u, predniku prečast. škofa Lamaza, spreobrnjen k katoliški veri. Kakor se vidi, je osebno dober kristjan, kar je že s tem dokazal, da je bil pričujoč pri ladijoluomu pri Apijski in je osebno pomagal reševati nesrečne z izdatno pomočjo. „Naš (nekdanji) sovražnik Mataofa pokazal se je zelo blagega,“ piše od njega nadkermarjev gost Fik z „Olge“. „Straže je bil izpostavil, da bi se nič ne pokradlo, in vsi drugi morali so revežem pomagati. Enemu čolnarju, ki se je, ne da bi ljudi reševal, plavajoče skrinjice s tobakom polastil, je on neki glavo odsekal.“ Od tega Mataofa, kateri je tako zelo sovražnike ljubil, pripovedujejo misijonarji, da vsak dan od svojega spreobrnjenja celi rožni venec moli in že eno leto tudi vsak dan žalostni rožni venec dodaja, razun tega križev pot moli in k sv. maši hodi, kolikorkrat mu to bližina cerkve dopušča.

Pred tremi leti je prečast. škof Lamaze v imenu Njih Svetosti papeža Leona XIII Vališki kraljici podaril zelo dragocen rožni venec, čegar jagode so bile iz biserov. Celi kraljevski dvor in vse ljudstvo je bilo zbrano, ko je škof s

spremembo častnikov francoske vojne ladije ta rožni venec kraljici slovesno izročil. Z globokim spoštovanjem poljubila je križ in dala je v svoji okolici dragoceno darilo iti z roke v roko. Splošno so občudovali dragi rožni venec. Od tega časa nosi kraljica pri slovesnostih ta rožni venec okoli vratu. To ljubeznjivo delo Njih Svetosti ni malo pripomoglo, da se je spoštovanje rožnega venca pri dobrih otočanih še pomnožilo.

Ne po krivici je zatorej preč. škof in apostolski namestnik na svoje ljudi ponosen, ker meni, da zasedajo v tej zadevi njegovi ljubi otočani najbolj odlično mesto med vsemi katoliškimi družinami sveta. Med tem pa si štejejo po detinsko misleči otočani v čast, da imajo velik rožni venec, ker so navajeni, okoli vratu ga nositi, da bi se vedno spoznavali kot otroci Marije in ko otroci prave cerkve njenega Sina.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Pri sv. Petru v Ljubljani je bila preteklo nedeljo, 11. t. m., prav slovesna in častitljiva nova maša, katero je obhajal č. g. Jan. Šiška, iz Hrastja pri Ljubljani. Pridigal prav čversto mu je njegov preč. gosp. brat Jožef, škofijski kapelan in tajnik, in sicer o sovražnikih duhovskega stanú, pa o dolžnem spoštovanju do taistega. Omenil je v vvodu, da novomašnik je bil že v prvi detinski dobi poseben častivec Marije Device in da gotovo Marija ga je pripeljala ta dan k oltarju. Povikševala je že samo na sebi častitljivo opravilo prezala, in po skerblijivosti verlega župnika Malenška še ozališana cerkev, prelepi cerkveni paramenti, mogočno zvonilo in streljanje, veliko število povabljenih in verniki, ko so vse prostore hiše Božje gosto napolnovali. Med dostojnim številom azistence je bil arhidijakon prelat apost. protonotar dr. Andr. Čebašek. Slovesno opravilo je terpelo od 9ih do 12ih. Bog daj srečo in obilnega blagoslova blagemu gosp. novomašniku, ki je semeniški duhoven in torej z novim šolskim letom nastopi poslednje leto svojih šolskih nauk.

Katoliško društvo detoljubov. Dan na dan se ponavljajo tožbe o spridenosti sedanjega časa in posebej sedanje mladine male in velike. Pa samo pritoževati se nič ne pomaga, modri kristjan ne zgublja časa s praznim tarnanjem in pritoževanjem, marveč si po svoji najboljši moči prizadeva dejansko pomagati. Zgodovina nam kaže, da najplemenitejši ljudje so bili oni, kateri so najprej seveda oblažili svoje serce, potlej pa ves svoj trud obračali v to, da so ljudstvo zboljševali, pregrehe zatirali, čednost in poštenje vterjevali ter tako postali začetniki „boljših časov.“

Zgodovina nam pa tudi priča, da vsi oni, ki so tako goreče delovali za blagor svojega bližnjega, so bili tega prepričanja, da je treba pri mladih začeti, že pri otrocih, ako hoče res kdo ljudstvo zboljšati in osrečiti. Če je mladina zanemarjena in zapuščena, bo navadno ves drugi trud za ljudski blagor

brezvspešen. Toraj je splošno prepričanje pri vseh olikanih narodih, da dobra vzgoja je največji blagor za vsako deželo, in da je najboljšo delo kerščanske ljubezni za dobro vzgojo skerbeti.

Če je pa že hvalno vsako delo, ki ga posameznik stori v dušni blagor mladine, je gotovo še veliko bolj zaslužno, ako se jih več, ako se jih prav veliko združi v ta sveti namen, da bi pravo kerščansko vzgojo pospeševali. Zato je sveta cerkev vselej z veseljem pozdravila in z mnogimi odpustki in duhovnimi dobrotami obdarila take vzgojilne družbe, ki so po raznih deželah in v raznih časih različno osnovana.

Za avstrijske dežele obeta posebno koristna postati v novejšem času (l. 1884 v Solnogradu) ustanovljena in modro osnovana družba „Prijatelji otrok“ ali „katol. društvo detoljubov.“ Trojno moč vprablja v dosego svojih vzvišenih namenov: molitev, poduk in denar. Vzgojevanje je tako imenitno, ob enem pa tako težavno delo, da ga gole človeške moči ne zmagajo. Zato se društvo najprej in najbolj opira na moč molitve zlasti na božjo pomoč, ki nam dohaja po najsvetejši daritvi svete maše. Vsak prvi ponedeljek v mesecu se bere sveta maša za ranjce ude te družbe; v dosego društvenih namér se opravi vsako nedeljo ena maša; vsako soboto se opravi tudi ena sv. maša za srečno rešenje šolskega vprašanja. Gojenci molijo po raznih vstavah za svoje dobrotnike in vsak ud moli naj na dan eno češčenamarijo in kratko molitvico, ki je na vsprejemni podobici natisnjena. Ker je pri odgoji v prvi versti molitve potreba, je močno želeli, da bi se ta družba množila, da bi se veliko molilo za otroke in za vzgojitelje!

Druga moč, s katero deluje društvo, je poduk in navduševanje starišev in vseh, ki inajo z otroci opraviti, da bi vstrajno in prav vzgojejevali; zato izdaja društvo poseben list v prospéh kerščanske odgoje: „Kerščanski detoljub“ v nemškem vsak mesec, pri nas štirikrat na leto. Pa tudi otroke podučuje društvo, ker izdaja zlasti v prilogah prej omenjenemu listu podučne in spodbudne spise za mladino. Posebno pa želi društvo, da bi posamezni udje prav pridno podučevali in svarili one otroke, za katere jim je skerbeti, ali po stanovski dolžnosti, ali iz kerščanske ljubezni.

Tretja moč, ki jo društvo vprablja, je pa denar. Društvo si namreč šteje v svojo največjo dolžnost: najprej in najbolj skerbeti za ubožne, zanemarijene otroke ter za reševanje že spridenih in hudobnih otrok. Ta namen se pa seveda ne da doseči brez denarjev; zato družniki vplačujejo male letne doneske, ki posameznih ne obtežujejo tako zelo, skupno se dá pa že kaj nabrati, ako se društvo dovolj razširi. Vodstvo se priporoča tudi še za posebne darove, ker je prepričano, da ni lahko bolj potrebne in bolj koristne miloščine, kakor je miloščina za vzgojo in reševanje zanemarijene in zapuščene mladine.

Naj bo vsem blagim srcem posebno gorko priporočeno to prekornostno in tako potrebno društvo, v katerem prav vsak kristjan lahko kaj stori za ubogo mladino, če ne drugače, vsaj z molitvijo!

S Kerke naznanjajo, da je grozna toča 7. t. m. strašno pobila in vse pokončala po ondotni do-

lini, kar je bilo po njivah, na drevju in na vertih, pa tudi veliko oken poterla. Kacih 12 vasi se vsled tega nahaja v naj večji revščini. Bog se usmili ljudstva.

Iz Marijinega Celja. 10. vel. serpana 1889. —

Pretečeni torek, 6. vel. serp., je prvič prišlo po deržavni in južni železnici čez Neuberg okoli 140 Slovencev iz Kranjskega, Goriškega, Koroškega, Štajerskega in Istrijskega, med njimi dvanajst duhovnov, da bi v naši starodavni božjepotni cerkvi Mater Božjo počastili in se ji v dušnih in telesnih zadevah v mogočno priprošnje priporočili: Prišli so pa v cerkev ob osmih zvečer v slovesnem sprevedu z lučicami, prepevaje lavretanske litanije in Marijine pesmi. Sprejeli so jih velečastiti gospod o. Avguštin Vojnovič, rojen Slovenec iz Ilirske Bistrice, in še dva čestita gospoda benediktinca, z godbo in zastavami in velikim zvonjenjem. V cerkvi je pri kapelski Materi Božji opravil molitev: „Češčena Kraljica“ preč. g. kanonik Andrej Zamejic, in na to je z lece pri-serčno ogovoril in pozdravil slovenske romarje veleč. g. o. Avguštin in jim prav posebno priporočil, naj bi svoje duše očistili vsacega greha v zakramentu svete pokore in naj se z Jezusom vredno in pobožno združili v nar svetejšem Zakramentu.

V sredo ob petih zjutraj se je pričelo spovedovanje slovenskih romarjev in obhajanje. Ob šestih je bila sveta maša pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom pri kapelski Materi Božji, katero je imel župnik iz Knežaka g. Anton Ponikvar. O poli devetih je bila slovenska pridiga, v kateri je g. katehet Janez Smrekar Mater Božjo preslavljal in ji izročal goreče prošnje slovenskih romarjev. Ob devetih je imel g. kanonik Andrej Zamejic slovesno mašo v Marijini kapeli pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom. Po desetih je pa razkazoval in razlagal zakladnico in njene dragocenosti veleč. g. O. Rihard, rojen Slovenec iz Trebovelj. Ob poli dveh popoldne je bil pa že odhod slovenskih romarjev iz božjepotne cerkve, ki so prepevali lavretanske litanije do vozov, kateri so jih imeli prepeljati do Neuberga, so se večinoma, njih 144, podali po železnici na Dunaj. Se ve, da je bila tudi pri odhodu pričujoča duhovščina častitih benediktincev v cerkveni obleki in pa cerkovnika z zastavama. Okoli 26 jih je pa še ostalo po oznanjenem redu v Marijinem Celju do četertka zjutraj, in po sveti maši pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom ob štirih, katero je imel kanonik Andrej Zamejic, so se posiednji slovenski romarji podali čez planine Neuberg, Muerzzuschlag, Bruck, Leoben, Beljak, Terbiž proti beli Ljubljani. Med potjo so se še nekteri obrnili k Gospej Sveti, na svete Višarije, na Brezje in v druge kraje. Upati je, da to prvo slovensko romanje v Marijino Celje ne bo brez posebnih milost za občno blagostanje Slovencev in za posamne romarje in njihove družine. Upati je pa tudi, da se bo slovensko romanje v Marijino Celje odslej večkrat ponavljalo, ker se od Neuberga čez planine v Marijino Celje pripravlja železnica, ki bo božjo pot močno polajšavala. Zato bodi tudi hvala izrečena gg., ki so to bogoljubno delo pričeli in zveršili.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Šla pa sva dalje po ulici za Kvirinal-poslopjem po ravnočertni ulici do umotvornih izvirkov „Fontana

trevi.“ Tu se zavije v ulico pred Dioklecijanovimi kopališči, ide se poleg lepega verta na tergu pred Kolodvorom. Sedaj se krene v ravno ulico, na ktere stranéh so palače italijanske vlade in ministerstva, vse novo postavljene. Dojde se blizo Pijevih vrat „Porta pia“, zavije se v stransko desno ulico in dospè se k vratam, sedaj porušeno mestno obzidje, zbog parotramvajske železnice, ktera vodi v Tivoli, krasno letišče Rimljanov. Došavši iz mesta ide se še četert ure do staroslavne bazilike sv. Lavrencija. Na tergu pred baziliko stoji na visokem marmornem stebru lep marmorni kip slavnega marternika in levita rimske cerkve. Znamenita je ta stara bazilika zbog notranje starodavne vredbe. Prezbiteriya je visoko vzdignjena od cerkvenih tál; pri začetku stoji glavni oltar pod nebesom, ki ga nosijo čveteri marmorni stebri. Ob kraju prezbiteriye na okolo so marmorni sedeži za svečeništvo, višje okolo prezbiteriye so mostovži, galerije. Pod prezbiteriyo in mostovži je velika kripta, v sredinji nje ravno pod glavnim oltarjem je veliki kameniti grob sv. Lavrencija, v katerem so sveti ostanki dveh slavnih dijakonov; dijakona jeruzalemske cerkve, sv. Štefana, prvega marternika in dijakona rimske cerkve sv. Lavrencija, marternika. Grob obdaja lepo in umetno omrežje belega marmorja. Pri grobu visi debel kamen; pravijo, da je z onega mesta pri Jeruzalemu, kjer je bil sv. Štefan kamnjevan. Pred grobom je oltar. V koncu kripte za robom sv. dijakona je slavnega sv. Očeta Pija IX blaženega spomina skromni grob; kterege obdajajo darovi in spominki mnogih měst, deželá, društev, posameznih odličnih oséb iz mnogobrojnih krajev svetá. Oh, kako milo in ljubeznjivo, ginljivo in mirodejno je pri tem ponižnem grobu slavnega poglavarja sv. Cerkve, velikega častivca in ljubivca brezmadežne Device — Božje Matere Marije, tega pobožnega velikega tretjerednika sv. Frančiška. Izvolil si je počivati zunaj mesta Rima, na občem rimskem mirodvoru, pri svojih pokojnih ovčicah. Cerkev razdeljena je v tri ladije, stropa nima, vidi se strešno stolovje, pod opeko je obloženo z umetno zloženimi dervenimi ploščami; vse prav prijetno slikano in s pozlačenim okinčjem olepotičeno. V srednji ladiji na desno stran so velekrasne slike na zidu, ktere predstavljajo dogodbe iz življenja sv. Lavrencija; na zidu leve ladije pa iz življenja in smerti sv. Štefana. Opravila sva molitve in dokončala obiskovanje sedmerih poglavitih rimskih cerkvá po starodavnem hodočastnem običaju.

O sveta dijakona in marternika Kristusova jeruzalemske in rimske cerkvene občine, prosita, da bi se vzhodnja, sedaj razkolna, in zahodnja, katoliška Cerkev, sporazumele, spravile in pojedinile v jedno, pravo in zakonito Cerkev, nevesto Kristusovo! Ljuba sv. dijakona in spričevalca prave Jezusove vere! prosita prav obilnih milosti in darov Duha svetega za vse mladenče, kateri se pripravljajo za presveti svečeniški stan, da bili bi iskreni za večjo slavo Božjo, verni nasledovavci Kristusovi, služabniki Božji in sv. Cerkve po vsih zakonih in željah, serčni boritelji v borbi zoper satana, meso in svet, dobri in istiniti pastirji verne čede, dostojni v overševanji in deljenji presv. skrivnosti, za blagor in zveličanje duš vneti in marljivi, dobri in sveti izgled v besedi in dejanju. Prečastita! Sej dobro vesta, da je velika milost in jeden naj večjih darov Božjih, ako imajo

kerščanski narodi dobro in verlo svečenstvo po sercu Božjem; kakor tudi, da jedna izmed naj večjih kazni Božjih je slabo, malomarno, nevredno svečenstvo; gorjé občinam, deželam in državam, družinam in narodom, ako jih Bog udari z ono poslednjo kaznijo. Ker iskreno ljubim svoj narod slovenski in vse narode, osobito kerščanske, sprosita vsim milost dobrih svečnikov in verlih veroučiteljev!

Bazilike sv. Lavrencija se derži samostan čč. oo. kapucinov iz pervega reda sv. Frančiška. Od bazilike dalje se širi veliki, občni in velelepi rimski mirodvor. Obširna knjiga bila bi, ako bi se opisale vse znamenitosti, umotvori in lepотиje, koje se v tisučerih in raznoverstnih oblikah nahajajo na mirodvoru rimskem.

Mnogo je velekrasnih kapél vsakoverstnih slogov in veleumnih izdelkov na grobovih. V mnogih onih kapelah opravlja se sv. maša, kajti v njih so posvečeni velelepi marmorni oltarji.

Nazaj v mesto gredé sva obiskala veliko in veličastno cerkev D. Marije angeljske, v nekdanjih Dijoklecijanovih kopališčih; poleg nje je znameniti kartuzijanski samostan, reda sv. Brunona. Došla sva zopet pred Kvirinal, papeževo kraljevo palačo, sedaj stoljni kraljevi dvor tako zvanega italijanskega kralja. Nad glavnim vhodom iz terga „Kavallo“ je marmorni kip blažene Device Marije z Božjim Detetom v naročju, vsako stran sta kipa: sv. ap. Petra in sv. ap. Pavla. Veliki marmorni papežev gerb je vedno še na svojem mestu; kraljevega sardinsko-italijanskega gerba vendar ni nikjer na palači. Na vseh družih, mnogo tudi na cerkvenih poslopjih so čudni „osrečevalci proste zjedinjene Italije“ odpravili gerbe in znakove papeževe, kardinalske, redovne in druge cerkvene znamenja in nastavili svoje. Na tergu pred Kvirinalom in v dvoru je vse samotno, prazno in otožno. Vse drugač je pa pred Vatikanom in v njem.

(Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Nekaj o razkolniških ruskih misijonih. Tudi razkolni Rusi mislijo, da so poklicani misijone vstanovljati. Dva misijona imajo, enega v Sibiriji, družega v Japoniji. V Sibiriji je misijon bolj vladna zadeva, v Japoniji izhaja posebno iz misijonske družbe, katera je pod varstvom cesaričinim. Leta 1886 štelo je društvo 7169 delavnih udov, med katerimi je bilo 422 dosmertnih. Po verjetnih poročilih ne napreduje misijon v Japoniji tako hitro, kakor želé. Škof Nikolaj je sozidal v Tonkinu cerkev; pogreša pa se ji še kupla; vendar pa je zaloga za zidanje že pošla. O misijonu v altajskih gorah se pravi: „Naši misijonarji so navajeni malo meniti se za težave, katere narava natvezuje. Zaradi te lastnosti zamorejo velike nasledke naznanjati. Popotvali so v celem 30857 verst (ruskih milj) po altajskih gorah in spreobrnili 639 duš. 28 misijonskih šol obiskovalo je 498 dečkov in 236 deklic.“

Toliko je verjetnega sporočila. Poslušajmo za dopolnjevanje neko nesumljivo pričo, gosp. Solovieva: „V Japoniji odpadajo“, tako se pripoveduje pošiljavcu teh verstic, „večidel duhovni, ko so posvečeni, od ruske cerkve, s tem namenom, da bi sami za se

pripravljali državno cerkev. V Sibiriji pa se verši spreobrnitev le na videz. Kar so malikovavci poprej verovali, to večidel tudi pozneje še terdno verujejo, in o spreobrnjenji se nikakor ne govori. S 30timi, s puškami in sulicami oboroženimi kosaki spremljani misijonarji pride v vas. Oni, ki na sv. kerst čakajo, se zberó, nato sledí kratek poduk in po poduku se kerščuje — dodá se 5 rubljev, par čevljev in en kožuh.“ — „Naši misijonarji naj bi, kakor vi sami, povsod šli in se nobenega truda ne bali, potem bi se nam morebiti tudi mogli obljubiti nasledki, kateri so vsem katoliškimi misijonom lastni,“ rekel je neki razkolni škof katoliškemu župniku v Sibiriji.

Iz apostoljske prefektore Dahomejske.

(Pismo misijonarja p. Lecron-a p. Planque-ju, vesoljnemu predniku afrikanskih misijonov.)

(Konec.)

Nove preskušnje.

Pričakovani Mav-noo so prišli v mesto 31. decembra zvečer in so precej pozdravili vse državne velikaše. P. Moran je ravno govoril s tremi ali štirimi ženicami, kraljevimi sorodnicami, ko so slišale glas Mav-noov. Zapustile so patra in se podale na dvorišče ter pozdravile duhovne. Ko so se le-ti hoteli oddaljiti, vprašala je jedna izmed njih. „Zakaj pa nečete pozdraviti tudi misijonarja, kateri je sem prišel in vas pričakuje?“ — „Ne“, odgovoril je najstarejši, „ni še prišel dan, ko bomo pozdravili belokožca.“

Pater Moran je stal na vratih male verande. Zatorej je ta razgovor slišal in ga tudi razumel. S težkim srcem se je podal domú in se vlegel k počitku; toda celo noč ni mogel zaspati. Odgovor „duhovnov Božjih“ mu je neprenehoma šumel po ušesih. Zdelo se mu je, da bodo uničene njegove najljubše nade. Nemirna noč je konečno minula; pater je zapustil svoje ležišče. Nekoliko trenutkov kasneje je prišla njegova kuharica, stara Marija, in ga pozdravila. Bila je rešena sužnja iz Brazilije. Ko je videla misijonarja vsega žalostnega, je dejala: „Mav-noo vas še niso obiskali; toda ne bojte se ničesar, kmalu bodo prišli.“

„Ne, Marija,“ odvernil je pater, „ne bodo prišli. Sedaj so že v zbornici in kedar bodo ven prišli, govorili bodejo k ljudstvu. Toda, veš kaj, vzemi dve veliki steklenici iz tikve in napolni ji z najboljšim koruznim pivom, katero moreš dobiti, in nesi ga tem možem, rekoč: „Ako imate vi vzroke, ne pozdraviti belokožnika, vendar ga on nima, da bi vam ne poslal sprejemnega darila.““ Starka je to razumela in zapoved natanko zveršila.

Razveseljeni Mav-noo so odgovorili: „Res je, da nismo belokožca pozdravili; toda mi ne smemo. Bog tega ne dopušča. Volje Božje še ne smemo razodeti ljudstvu. Toda kmalu bo prišel dan, in belokožec bo z veseljem zaslišal voljo Božjo.“

Poslednje besede so bila velika tolažba patru Moranu. Bojazen se je umaknila veselemu upanju. Čakal je do petega januarija. Velika gnječa ljudi se je terla okoli svetovalnice. V ograji krog nje so stali glavvarji in starašine ljudstva. Pater Moran je bival v majhni verandi, odkoder je mogel vse videt

in slišati. Poleg njega je na pol sedela, na pol klečala stara kuharica, njegova tolmačica.

Proti osmi uri je pričel govoriti najstarejši duhovnik. Nastala je smertna tišina. Njegove besede so bile slovesne, popolnoma dostojne njegove časti. Ljudstvo je s svetim strahom poslušalo njegov govor. Najprvo je govoril o javnih rečéh. Imenoval je nova fetiševa drevesa; zaznamoval nove fetiša, katere da si je Bog izvolil, na čelu z rudečo barvo, katera se naslednji dan zopet odstrani. Potem je prestopil na zadeve umerlega kralja. Konečno je pričel govoriti od belokožcev, t. j. od misijonarjev in stavil sledeča vprašanja: „Je-li poslal belokožce dahomejski vladar?..... Se li hočejo z nami vojskovati in se polastiti naše dežele?..... So li prišli, da bi morili naše može, kakor so jih nekateri zatožili..... Ob kratkem, so prišli semkaj, da bi hudo delali?“

P. Moran se je tresel od straha.

„Ne,“ odgovoril je skrivnostni glas, ki je prišel iz svetišča; „jaz sem jih k nam poslal, kajti moji prijatelji so! Jaz hočem, da se tukaj naselijo. Glavarji ljudstva naj jim dajo košček zemlje, da si na njem zidajo svojo hišo! Svoje znanje v zdravilstvu naj vporabljajo na onih, kateri jih za to prosijo! Gorjé vsakemu, naj bode moški, ženska ali otrok, naj stanuje kjerkoli v deželi atakpamski, kedor bi dejal, da so prišli od mene poslani belokožci semkaj zato, da bi se vojskovali ali kar si koli bodi slabega storili! Usmertil ga bodem z lastno roko.“

Te besede je še s slovesnim glasom ponovil stari Mav-noo. Vse ljudstvo ga je stermé poslušalo. Prijatelji misijonarjev so se veselili, njihovi sovražniki pa so molčé pobesili glave in se oddaljili. Bog je pripustil, da so morali misijonarji v začetku terpeti pomanjkanje, preganjanje, lakoto, sramoto in druge terde skušnje; v največji sili pa jim je skazal pomoč; satan je premagan; moral je po Božji volji postati svoj lastni sodnik.

Ne zdi se mi potrebno popisovati veselje p. Morana, kateremu je stara Marija vsako besedo svečnikovo ponovila. Vse terpljenje, katero je do takrat prestal, bilo je pozabljeno. Čutil je, da je delo, kateremu sta se on in p. Banquis pred jednim letom posvetila, tako rekoč na novo ustanovljeno. Ta dan je bil velik praznik za ljudstvo. Prejšnji sovražniki misijonarjev so bili vznemirjeni; drug za drugim so prišli in se skušali z njimi sprijazniti. Menili so, da jih bode pater hladno vsprejel; toda motili so se. Bil je prav posebno prijazen ž njimi nego z družimi. Vsacega je pogostoval s koruznim pivom.

Sledeči dan se je naznanilo misijonarju, da ga bodo 10. januarija vsi Mav-noo obiskali. Zaklal je ovco in napravil veliko skledo kalulu. Prišlo je res vseh dvanajst z nekaterimi prijatelji, kateri so se jim pridružili. Sprejel jih je spodaj na dvorišči. Bil je vesel obed; po jedi se je tudi pilo. Tedaj je vstal stari Mav-noo, prijel z rokama veré koruznega piva, odložil predpasnik in ukazal vsem molčati. Voščil je patrom srečo in ponovil govor prejšnji od besede do besede. Ko je prišel do zarotbe, vzdignil je obe roki z verčem vred kvišku. „In gorjé vsakemu, naj bode moški, ženska ali otrok, naj stanuje kjerkoli v deželi atakpamski, kedor bi dejal, da so prišli od mene poslani belokožci semkaj zato, da bi se vojskovali ali karsikoli bodi slabega storili! Usmertil ga bodem z lastno roko!“

In da bi dal svojim besedam večji vtis, treščil je z vso silo vsebino verča na tla. Zopet smo ga napolnili; mnogo se je še pilo in vsak se je zadovoljen vernil domú.

P. Moran je nepoterpežljivo pričakoval našega prihoda, da bi izbrali kos zemlje. Dva glavarja se prepirata za čast, nam dati zemljišče. Jeden je predstojnik našega okraja, naš prejšnji sovražnik, katerega so pa besede svečnikov božjih spreobrnile. Drugi je stareji brat prejšnjega kralja, verl starina, ki ima velik vpljiv med narodom, ker je jedenkrat rešil Atakpame s tem, da je vzel Dahomejcem njihov vojni fetiš. Sovražniki se ga bojé, dasiravno je že zelo star in ima premnogo rán, ker je neustrašljiv. Bil je vedno dober svetovalec in zvest prijatelj misijonarjem, ki je nekega dne dal patru najboljša zemljišča na ponudbo. Deset minut od Atakpame je nekoliko vzvišen prostor, odkoder se lahko pregleda celo mesto in del doline. Studenec, kateri se cepi v dva dela, ga popolnoma omejuje. Tu se bo brez dvoma kasneje dvigala hiša Božja.

To je zgodovina atakpamskega misijona, ki je ustanovljen; toda patri so v Atakpamu še brez stanovanja, brez cerkve, brez šole v največji revščini. Razun zemljišča, o katerem sem govoril, jim je tudi še drugo, uro od mesta oddaljeno na ponudbo, da bi ustanovili kmetijsko šolo. Za 50—60 frankov bi mogli dobiti 8—10 let starih dečkov, kateri bi kasneje ustanovili krog nas kerščansko naselbino. Toda misijonarji morajo, žali, vedno reči: kasneje! kasneje! in dečki, katere bi tako radi rešili, vračajo se nazaj v poganstvo! Moramo li čakati, da nas bodo protestantje prehiteli? Ko bi hotel vsak vernik dati le en vinar za razširjevanje kraljestva Božjega, koliko bi se dalo storiti!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki serpan (avgust.)

a) Glavni namen:

Odstranjenje sužnjosti.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Dalje je kerščanstvo suženjstvo tudi v djanji olajšalo, naredilo je krivično, kar je že bilo, pravično, in slednjič tudi to bolj in bolj skušalo odstraniti. Ko se svojci kerščanskih narodov niso sramovali ter so iz dobičkarije zopet suženjstvo vpeljali, je Cerkev glasno proti temu oporekala. Današnje dni je sužnost po vseh kerščanskih deželah odpravljeno, odkar je tudi širno braziljsko cesarstvo gledé na zlato mašo Leona XIII. svoje postave v tem zmislu pre naredilo.

Leon XIII. je v zahvalnem pismu do škofov braziljskih izrazil svoje veselje nad tem, a tudi svojo bol nad žalostno osodo černih po Afriki; kajti teh zdihuje še vedno na milijone v sužnosti med ajdi in mohamedanci. Proti vsemu božjemu in človeškemu pravu se poropa po Afriki čez 400.000 ljudi, ki se odpeljejo na terg, da se ondi, če sploh prežive grozodejstva na potu, kakor živina prodajo. Za Boga navdušeni kardinal Lavigerie pozval je kerščanstvo k orožju v ime osvobojenja teh nesrečnih, osnovala

so se mnogoštevilna društva v ta namen, in brez dvoma bodo tudi vsi čestilci Jezusovega Serca, vsi udje apostoljstva, vsi čitatelji „Daničini“ prav posebno svoje storili.

Ta mesec pa še posebno molimo za odstranjenje sužnosti. Pričeto delo Bogu v čast je veliko, in tudi že lepo napreduje; tu je treba božjega blagoslova, tu treba molitve. Kolikor bolj bo srečno dokončano delo služilo Bogu v čast in toliko nesrečnim v časen in večer blagor, tem huje in serditeje se bo tudi branil sovražnik božji in ljudi in vsi drugi njegovi pomagači. Nekaj se jih že peni jeze in zavisti le pri misli, da namerava Cerkev, svoji stoletja broječi delavnosti za pravo prostost in omiko s tem podjetjem venec na glavo postaviti. A to ni zadnji smoter, po katerem hrepenemo; temveč prostost in stanje ljudi vredno zahtevamo za černe, da pridejo k življenju in prostosti v Kristusu. Tu se gre za nadnaravno; a za to se mora v prvi versti moliti. Zato nas opozarja Leon XIII na slavnega priprošnjika za černe, na sužnja Negrov za vselej, na Petra Klaverja, ki ga je 1888 prištel med svetnike. Na ta krasen vzor ljubezni se ozirajmo in v svojih molitvah njega na pomoč kličimo pri božjem Sercu Njega, „ki je iz usmiljenja sam postal brat vseh in vsacega posameznega ljudi.“

b) Posebni nameni:

22. S. Simforijan. Mladina, ktere vera in nrvnost je v nevarnosti. Več zopet padlih. Zašla.

23. S. Filip Benicij. Servitski red. Prav veliko duhovnikov in redovniških oseb. Več zaslepljenih.

24. S. Jernej. Žertve lakomnosti. Oproščenju od mučnih dušnih bolečin. Več tergocev.

25. Marijino Serce. „Posnemanje presv. Serca prebl. vedno brezmadežne Device Marije.“ Več mlačnih in „na pol mlačnih.“ Sv. Detinstvo. Monasterška škofija.

26. S. Cefirin. „Duhovni in obhajanci.“ Naši škofje. Več župnij. Več vradnikov.

27. S. Jožef Kalas. Katoliška ljudska šola. Društvo sv. Kanizija. Učiteljišča in bratje od kerščanskih šol.

28. S. Avgustin. Spreobrnjenje vpljivnih oseb. Katoliška veda. Več sirot in na pol sirot.

29. S. Sabina. „Žertve prekueije“ in njihov dobrotniki. Več vzgojevalcev in vzgojevalk. Varstvo pred zapeljevanjem.

30. S. Roza iz Lime. Dominikanke. Zadeve zaradi poklica. „Serca Jezusovega vstanova“ in druge verske vstanove.

31. S. Rajmund. Afrikansko društvo. Vse poslane, a še ne uslišane zadeve. Mesea avgusta umerli, in pa oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli mesca septembra.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. —

Mati priporoča sina v gorečo molitev, ker je na duši in na telesu bolan, da bi mu Bog dal pravo spoznanje in spreobrnjenje, pa ako je njegovi duši v zveličanje, tudi na telesu zdravje. Zaupno se obračam k Naši ljubi Gospej presv. Serca, k sv. Jožefu, sv. Antonu in njegovemu patronu za pomoč; ako bode ozdravljen, bočem po „Danicu“ priserčno se zahvaliti.

— Sestra priporoča svojo že dolgo bolano sestro s šesterimi otroci Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca in sv. Antonu Padovanskemu, da bi ji Bog zdravje dodelil zavoljo nedolžnih otročičev, ako je Njegova sv. volja. Zahvala se naznani. — Bolna vdova se priporoči za voljno potrpljenje in srečno zadujo uro, in svoje tri sinove za gnado spoznanja, da bi se k Bogu obrnili. — Oseba, da bi na priprošnje sv. Frančiška in sv. Antona zadobila zdravje, ako je božja volja, in k presv. Sercu Jezusovemu za veliko dušno potrebo. — Sestra priporoča svojega brata in svoje sestre, da bi na priprošnje sv. Jožefa od presv. Jezusovega in Marijnega Serca vse dosegli, kar potrebujejo v dušnih in telesnih zadevah. — Mati, da bi njeni otrok zadobil zdravje na priprošnje vsih ljubih svetnikov. Otrok je že v tretjem letu, pa že od rojstva zmeraj bolehen, posebno v glavi. Priporočamo se, da bi Marija vsi družini pomagala, ker je v velikih stiskah

Zahvale

V posebni zadevi sem se znajda v velikih skerbč in v žalosti; klicala sem ljubo Mater Božjo na pomoč, pa sv. Jožefa in sv. Antona, naj mi vsegamočna Božja previdnost pomaga v mojih težavah; obljubo sem storila, ako mi bode pomagano, koj po „Danicu“ se Materi Božji priserčno zahvaliti in resnično, bila sem uslišana od previdnosti Božje. Resnično je, da zaupna molitev železne duri predere. Čast in hvala! Češčenje Mariji in Svetnikom. J. U. G.

Bili smo po versti zboleli trije: mož, prav nevarno bolan, žena in hči; priporočali pa smo se prav gorečo Naši ljubi Gospej in sv. Frančišku z obljubo, da naznamimo zahvalo po „Danicu“, ako bo nam pomagano. Mož se je nad vse upanje prav naglo ozdravil iz prelude bolezni, pa tudi žena zlagoma; bolje je tudi že hčeri in upamo, da se tudi ona čisto ozdravi; torej naj priserčna zahvala usmiljenemu Bogu, N. lj. Gospéj in sv. Frančišku.

Idrija, 12. avgusta 1889.

F. Š.

Listek za raznoterosti.

Zahvala. Prečastiti gospod kanonik! Prejel sem ravno kar po pošti z obligacijami vred 1351 glđ. 30 kr. za zidanje naše farne cerkve po Zg. Danici nabranih Priserčna hvala Vam, prečastiti gospod Monsignore! za Vaš trud, kakor tudi vsem čč. gg. darovateljem. Gospod Bog plati vsem stotero, on naj milostljivo in dobrotljivo izliva na vse naše dobrotnike naj obilniši blagoslov! Prosim Vas, prečastiti g. kanonik, kakor tudi vse znance in prijatelje, da bi tudi z naprej nas v tej težavni reči potperati blagovolili, kajti brez zdatne pomoči zunanje se ne bo moglo zidanje farne cerkve zveršiti, ker revščina je velika in splošnja, zlasti med kmetijskim prebivalstvom.

Josip Krese, dekan.

V bogoslovno semenišče ljubljansko so do zdaj v novo sprejeti: Gregor Pečjak iz Hinj, Fr. Pretnar iz Dobráve, Alojzij Stroj iz Dobráve, Matej Rihar iz Polhovega gradca, Josip Plantarič od sv. Trojice, Janez Meršolj iz Radoljice, Anton Medved iz Šentvida pri Zatičini, Pavel Hudovernik iz

Radoljice, Fr. Krevs iz Mirne peči, Janez Terpin iz Železnikov, Josip Urankar iz Spitaliča, Fr. Dimnik iz Jarš pri Ljubljani, Josip Knific iz Smednika, Karol Jaklič iz Višnje gore, Fr. Božič iz Ložkega potoka, Anton Kocijančič iz Teržiča, Alojzij Rovnan iz Planine, Anton Lavrenčič z Verhpolja, Janez Cvar iz Ribnice, Tomo Rožnik Horjula, Srečko Šarec iz Ljubljane (v 2. leto), Karol Čik iz Ljubljane (v 2. leto).

Na Verhniki je 10. t. m. previden s. ss. zakramenti v 72. letu svojega življenja v Gospodu zaspal blagi gospod Ignacij Alojzij Jelovšek, posestnik, tergovca in bivši župan. Žalujeta po njem sinova gg. dr. Ignacij in Gabrijel. Bil je pravi katoličan in poštenjak. Bog mu daj večni mir.

Svoboda papeževa. Sv. Oče, kakor pišejo, se zdaj nahajajo v pravi sužnjosti; po vsih straneh strežejo skrivni in očitni vohuni, ako bi ne mogli več prenašati daljšega osramotovanja in bi hotli Rim zapustiti; v tem primerljeji bi blezo odhod radi odvernili, ali pa saj branili, da bi ne mogli nič svojega seboj vzeti.

Procesija k sv. Roku v Dravljah pojde iz Ljubljane prihodnji ponedeljek, t. j. 19. avgusta. Odhod je zjutraj ob 4. uri iz farne cerkve sv. Jakoba. Odtod pojde procesija po velikem tergu skozi špitalske ulice proti frančiškanski cerkvi, kjer se ji pridružijo oni, ki stanujejo tu v bližini. Procesijo vodil bode šentjakopski župnik preč. g. Ivan Rozman z asistencijo treh drugih gg. duhovnov. K romarski cerkvi dospevši bodo vdeleženci pri več svetih mašah, med katerimi se bode delilo tudi sv. Obhajilo. Primeren, kratek nagovor romarjem prevzel je za letos č. g. Andr. Karlin, kapelan šentjakopski. K sklepu bode tudi prostovoljno darovanje za potrebe cerkve sv. Roka. Ker je že vlani vdeležba bila mnogoštevilna, upati je, da se bodo te božje poti letos ljubljancanje vdeležili v prav obilnem številu, ker je vse tako vravnano, da bode lepa prilika dana vsakateremu verniku priporočiti se sv. Roku v varstvo zoper „bolezni neznane in dušne vse rane“.

Pomilostili so Njih Veličanstvo po cesarstvu 100 kaznjencev; izmed teh: 5 moških na ljubljanskem Gradu, in 4 ženske v Begnjah.

Kardinal Massaja, ki je bil 35 let v Etiopiji misijonar, je dne 6. t. m. dopoldne umerl blizu Napolja v 80. letu svoje starosti. Leta 1884 je bil imenovan za kardinala.

Iz Pariza, 6. avg. Vsled poslanih darov za Betlehem došlo je do čč. oo. Lazaristov naslednje poterdilo: Preserčna hvala za poslanih sto in deset frankov (55 gld.) za bolnišnico sester sv. Vincencija v Betlehemu. Prosim Vas naznanite zahvalo g. superijoru, g. vredniku in ljubljenima gospodoma, ki sta darovala za to dobro delo. Uboge naše Sestre in mi sami bomo molili na vse vaše namene, da bi dobrotni Bog blagoslovil vse darovavce s svojim naj večjim blagoslovom. Genin.

Duhovske spremembe.

V ljubljanski škofiji. Čast. gosp. Mihael Horvat župnik v Sp. Idriji, je imenovan župnik v Čatežu pri Kerškem, v Spodnjo Idrijo pride za župnika čast. gosp. Janez Juvan, beneficijant in katehet v

Idriji. — Faro Dovje je dobil čast. gosp. Jak. Aljaž, župnik na Dobravi pri Kropi, faro Čemšenik pa čast. gosp. Jakob Tomelj, župnik Ambruški. — Čast. gosp. Anton Krainer, Kozlerjev beneficijant v Kočevji, postal je ravno tam prvi kapelan. Na njegovo mesto pride novomašnik čast. gosp. Andrej Plečnik. — Nastavljeni so še kot kapelani naslednji novomašniki, oziroma semeniški duhovniki, čč. gg.: Leopold Rihar v Križih pri Teržiču, Fr. Košir v Šentpetru pri Novem mestu, Fr. Lakmajer kot drugi v Hrenovicah, Anton Bojanec v Šentjuriji pod Kumom, Ivan Zupan v Vipavi, Fr. Hierše v Planini Ivan Mavring v Mokronogu. — Čast. gospod dijakon Alojzij Železny bode v soboto mašnik posvečen ter pojde potem za kapelana v Srednjo vas v Bohinju.

V Lavantinski škofiji. Župnijo sv. Martina v Poniški je dobil č. g. M. Vrečko, župnik v Jurklostru, in č. g. J. Zupančič oskerbništvo župnije sv. Ožbaltu pri Dravi. Č. g. J. Kitak župnik pri sv. Ožbaltu je prestopil k oo. lazaristom v Celji. Premeščeni so čč. gg.: Miloš Šmid iz Starega terga v Skale, Jos. Špende iz Skal k sv. Pavlu pri Bolski, Jos. Kranjec iz Pišec k sv. Petru pod sv. Gorami, J. Kočevar iz Kostivnice v Konjice, J. Kozinec od sv. Križa pri Slatini v Kostivnico, M. Skerbec iz Konjic k sv. Križu. Nameščeni so čč. gg. novomašniki J. Bogataj pri sv. Jakobu v Dolu, Jos. Cerjak v Pišecah, I. Munda pri sv. Martinu na Pohorji, Fr. Ogrizek pri sv. Jurji ob južni železnici, J. Rotner v Šmarji.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Jan. Brenc 1 vel. šmarni terdnjak. — Čast. g. župnik Jož. Zupan 3 gld. — „J. D. m. gl.“ 5 gld. — Čast. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld. — Dobrotnica 30 kr.

Za pogorelee v Goričah pri Hrenovicah: Čast. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld. — „J. D. m. gl.“ 5 gld. — Pepa S. 1 gld. — Prečast. g. dekan J. Sterbene 30 gld. — Ana Sterbene 3 gld. — Ana Rupe 2 gld. — Dobra roka 20 gld.

Za sv. Detinstvo: „J. D. m. gl.“ 25 gld. — Hel. Božič 28 kr. — Lenka Andrijak 40 kr. — Č. g. J. Šega, kaplan v Kostanjevici, 8 gld. 80 kr.

Za afrikanski misijon: Po Mici Hribar 1 gld. — Po č. o. Fr. Javorovec 100 gld.

Za poplavljenе Račenske doline: Popravek: Č. g. župnik Fr. Švajger 3 gld. (nam. 2 gld. v zad. Dan.)

Za Marijanišče: Dobra roka 100 gld.

Za usmiljene sestre v Adrijanopolu: Dobra roka 30 gld.

Za Don Boskov misijon: „J. D. m. gl.“ 25 gld.

Patru Konrad Ströver in P. Mihaelu Hartmann (Lazaristom) v Konstantinopolu: „J. D. m. gl.“ 20 gld.

Za katol. napravo v Carigradu: „J. D. m. gl.“ 25 gld.

Za sv. Očeta: „J. D. m. gl.“ 10 gld.

Za zamurske otrokev Dahomeju: „J. D. m. gl.“ 25 gld.

Za zgornji Egipt: „J. D. m. gl.“ 20 gld.

Za najpotrebniši misijone: „J. D. m. gl.“ 10 gld.